

Úgy gondoljuk, a következő írás nem csak istenhívő olvasóink számára tanulságos:

Megmaradunk!?

Sokan kérdezték, hogy a nyomasztó demográfiai adatokról mi a véleményem.

Én is olvasom az okos, precíz kimutatókat, hogy az elmúlt években itt is – ott is mennyivel fogyott a mi drága népünk, és hogy a statisztikák fényében mire számíthatunk. Természetesen én is ki tudom számolni, hogy ha havonta

leesik 10 cserép a házamról, akkor mikor fog elfogyni az összes cserép és rám roskadni a ház. Az is logikus, és ki is lehet számolni, hogy ha jön nekem ezer méterről az autó ötvennel, akkor hány másodperc múlva fog elütni... csak az nem logikus: miért nem ugrok félre, miért nem igazítom meg a cserepeket az otthonomon, miért várjuk némán, passzívan a sorsunk beteljesedését?

Statikusan gondolkodó világban élünk, a legtöbb ember abból indul ki, hogy ilyen a világ, ez van, ezt kell elfogadni. Mostanában újból és újból felcsendül bennem egy régi, Kájoni János által gyűjtött csiksomlyói dal refrénje: „ha nincs kenyér, keresünk!” Igen, mi keresztények a mi Urunktól, Istenünktől azt halljuk: „Keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek”, „bármit kértek az én nevemben, azt megkapjátok”... Igen, egy változó, növekvő, kibontakozó világot teremtett az Isten, és mi ennek a folyamatosan születő világnak vagyunk a gyermekei. Nem statikus, fáradt gondolkodás kellene vezessen bennünket, hanem egy dinamikus, bátor, cselekvő, keresztény lelkület, a mi Urunk Istenünk szelleme. Isten ránk bízta a teremtő erőt, merem-e azt használni hittel, reménnyel? Szépnek látom Isten adta drága szülőföldemet? Azt, ami érték nekem, azt örömmel meg merem-e osztani gyermekeimmel???

Egy kedves vállalkozó itt Székelyföldön 15 év alatt egy kis csodát teremtett, van neki panziója, sípályája és főleg sok-sok vendége. Egy nap felhívott szomorúan, hogy nagyra nőtt fia összepakolt, és elment Amerikába... Leültünk beszélgetni, és én megkérdeztem őszintén: „Mit gondolsz, ezt, amit itt 15 év alatt megálmodtál, felépítettél, más országban ezt el tudtad volna érni?” Saját szájával mondta ki, hogy nem. Hát akkor miért kell nap mint nap azt mondani, hogy itt Erdélyben nem lehet eredményesen dolgozni, meg nem is érdemes, mert úgyis minden hiába, meg stb., stb. Ha a gyerekeid nap mind nap csak azt hallják, hogy nehéz, hogy nem éri meg, akkor miért ne mennének el a mi „rossz” világunkból?? Barátom némán hallgatott, láttam, hogy érti azt, amiről beszélünk. Végül is ő üzte el a problémák folyamatos felemlésével magától, szépen fejlődő vállalkozásától a gyermekét. Így igaz, de gond egy szál sincs – mondtam neki –, most te kell vissza is édesgesd a fiadat! Ha felhívod, ha írsz neki, mindig mondd el, hogy mennyi vendég volt, hogy ma hányan lovagoltak, és hogy mennyi állatot tudtál értékesíteni a saját tehéncsordádból. Nem kell bölcselkedni, valótlan dolgokkal hencegni, csak az igazat mondd ki, de azt újból és újból örömmel

mondd el, mert a te örömeidnek, bizakodásodnak teremtő ereje van!! Használt a győgmód, a fiatalember mint szakács hazajött, és vezeti apja konyháját.

Igen, folyamatos félrevert harangok mellett nem lehet családot alapítani, munkát vállalni, gyereket szülni. Abba kellene hagyjuk az állandó pánikolást, nyafogást, siránkozást, és merjük kimondani a gyerekeink, fiataljaink előtt, hogy ennyi cipőnk, ruhánk soha nem volt, és őseinknek sem volt az elmúlt ezer év alatt, és azt is mondjuk el, hogy ilyen mennyiségű élelmiszer, információ, luxuscikk soha nem volt még a Kárpát-medencében! Nehéz a magyar ember sorsa? Igen, vagy 10-20 kilóval átlagban valóban nehezebb a kelleténél, és ezért kell fogyókúrázzunk. Ennyi kövér ember, megműveletlen föld, leszüreteletlen almafa, megkapálatlan szőlőtőke soha nem volt itt a Kárpát-medencében! Miért sírunk? Miért úzzuk el gyermekeinket, fiataljainkat falvainkból, városainkból??

A félelem, a szorongás ha csak irreális, még akkor is mindenképp kifejti a maga pusztító hatását. Hogy mennyire így van, elmondok egy kísérletet: A tudósok vettek száz egeret, ötvenet beraktak egy kísérleti terembe, a másik ötvenet egy ugyanolyan terembe zárták. Arra voltak kíváncsiak, hogy a félelem, a szorongás, a stressz mit fog eredményezni az egereknél. Éppen ezért az egyik megfigyelés alatt álló terembe beraktak egy ketrecbe zárt macskát. Így bezárva a macska nem bánthatta az egereket, de a szaga érződött, közben nyávogott, morgott félelmetesen, és a kis parányi állatokra ez az irreális félelem is hatással volt. Abban a teremben, ahol nem volt cica, az élet szépen ment a maga medrében, sok-sok kis egérke született, a párok gondoskodtak a parányi utódokról, vígan fejlődött az egéropuláció. A másik teremben, ahol a cica a ketrecben biztosította a stresszt, a félelmet, hiába, hogy egyetlen egeret sem tudott bántani, az egerek nem hoztak kellő mennyiségű utódot, sőt, sokszor a megszületett utódokat is megették, és azok a kiségek, amelyek életben maradtak, sokkal gyengébben fejlődtek, betegesebbek voltak, sőt, mindenféle deviancia gyakrabban előfordult náluk, pl. több volt itt a saját neme iránt vonzó egyed... Igen, a félelem, a szorongás, még az irreális, alaptalan félelem is öl, pusztít, megfojtja az áldozatát!!

Végezetül szeretnék elmondani egy jó hírt. Erdélyben tavaly télen a hideg miatt egy héttel meghosszabbították a téli vakációt, és mi szépen csendben pihentünk a nagy hó alatt. Érdekes, a kollégáim családjában toronymagasan a szeptemberi hónapban született a legtöbb kisbaba. Igen, a csend, a nyugalom, a béke meghozta a maga gyümölcsét. Szerintem ebben a mai gazdasági, társadalmi hullámverésben is ha magunkban, környezetünkben békés nyugalmat tudnánk teremteni, akkor Isten áldása kiáradna ránk, és megmaradnánk. Ha hitetlenül a gonosz lélekre figyelünk, akkor a félelem, a szorongás, a legtöbbször felesleges pánik, alaptalan stressz összemorzsolja a szívünket is, de a népünket is.

(BÖJTJE) CSABA TESTVÉR